

De breekbare draden van magie

V.E. Schwab bij Boekerij:

De kleuren van magie

De kleuren van schaduw

De kleuren van licht

De breekbare draden van magie

Het onzichtbare leven van Addie LaRue

Gallant

Stad van geesten

V.E. Schwab

DE BREEKBARE
DRADEN VAN MAGIE

Deel vier van de *Schemering*-serie

Vertaald door Inge Pieters

ISBN 978-90-492-0204-0

ISBN 978-94-023-2224-8 (e-book)

ISBN 978-90-5286-670-3 (audio)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Fragile Threads of Power*

Vertaling: Inge Pieters

Omslagontwerp: Titan Publishing Group, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Pier Post

© 2023 by Victoria Schwab

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die nog in magie gelooft

*Magie is de rivier die alles in de wereld voedt.
Ze leent zich uit aan het leven en trekt zich na de dood terug
waardoor de stroom lijkt te stijgen en dalen,
terwijl er in werkelijkheid geen druppel verloren gaat.*

TIEREN SERENSE,
negende Aven Essen van het Londense Heiligdom

Wit Londen
Zeven jaar geleden

Het was wel handig om zo klein te zijn.

Iedereen praatte over groot worden alsof het een geweldige prestatie was, maar als je klein was, kon je door smalle kieren glippen, je in de kleinste hoeken en gaten verstoppen, en ergens in- en uitgaan via plekken waar een ander niet doorheen zou passen.

Zoals een schoorsteen.

Kosika klauterde het laatste stukje naar beneden en sprong in de haard, waar een roetpluim uit opdwarrelde. Ze hield haar adem in, half om geen as binnen te krijgen en half om te controleren of er echt niemand thuis was. Lark had gezegd dat het huis leeg was, dat er al meer dan een week niemand in of uit was gegaan, maar het leek Kosika beter om zich heel even stil te houden dan om in de problemen te komen, dus ze bleef een paar tellen gehurkt in de haard zitten en spitste haar oren tot ze zeker wist dat ze alleen was.

Toen schuifelde ze naar de rand van de haard, trok haar schoenen uit, bond de veters aan elkaar en hing ze om haar nek. Ze sprong omlaag, met haar blote voeten op de houten vloer, en ging op onderzoek uit.

Het was een mooi huis. De vloerplanken waren gelijkmatig, de muren recht. De luiken waren wel dicht, maar er waren heel veel ramen en er vielen dunne streepjes licht door de kieren, net genoeg om iets te kun-

nen zien. Ze vond het niet erg om uit mooie huizen te stelen, zeker niet als de bewoners zomaar weggingen en ze onbewaakt achterlieten.

Ze ging eerst naar de voorraadkamer. Dat deed ze altijd. Mensen die in zulke mooie huizen woonden, zagen dingen als jam, kaas en gedroogd vlees niet als iets kostbaars. Ze kregen nooit genoeg honger om bang te zijn dat ze op zouden raken.

Maar Kosika had altijd honger.

Helaas stond er niet veel op de planken. Een zak meel. Een zakje zout. Eén potje compote, maar dat bleek bittere sinaasappel te zijn en dat lustte ze echt niet. Maar daar, achterin, achter een blikje losse thee, vond ze een zakje van waspapier, gevuld met suikerklontjes. Meer dan tien, klein, bruin en glinsterend als kristal. Ze was altijd al een zoektekauw geweest en ze begon meteen te watertanden. Ze stopte er een in haar mond. Ze wist dat ze er maar een of twee moest pakken en de rest moest laten liggen, maar ze overtrad haar eigen regels en propte het hele pakje in haar jaszak. Zuigend op het klontje ging ze op zoek naar schatten.

De truc was om niet te veel mee te nemen. Mensen die genoeg hadden, merkten het niet als er een of twee dingen verdwenen. Dan dachten ze gewoon dat ze die eventjes kwijt waren, dat ze ze ergens hadden neergelegd, maar niet meer wisten waar.

Misschien was degene die hier had gewoond wel dood, zei ze bij zichzelf. Of misschien alleen maar op reis. Misschien waren de bewoners rijk, rijk genoeg voor een tweede huis op het platteland, of een heel groot schip.

Ze probeerde zich voor te stellen wat ze deden terwijl ze door de verduisterde kamers doolde om kasten en laden open te trekken, op zoek naar de glans van munten, of metaal, of magie.

Er bewoog iets aan de rand van Kosika's gezichtsveld en ze sprong op en kwam in hurkzit weer neer voordat ze beseftte dat het gewoon een spiegel was. Een groot verzilverd kijkglas dat op een tafel stond. Te groot om te stelen, maar ze dwaalde er toch naar af. Ze moest op haar tenen staan om haar spiegelbeeld te zien. Kosika wist niet hoe oud ze was. Ergens tussen de zes en de zeven. Eerder bijna zeven, vermoedde

ze, want de dagen begonnen alweer korter te worden en ze wist dat ze was geboren op het moment waarop de zomer overging in de herfst. Haar moeder zei dat ze er daarom zo onbestemd uitzag, alsof ze overall tussenin zat. Niet het een, niet het ander. Haar haar was niet blond, maar ook niet bruin. Haar ogen waren niet groen, maar ook niet blauw.

(Kosika snapte echt niet waarom uiterlijk belangrijk zou zijn. Het was geen geld. Je kon er niks mee kopen.)

Haar blik ging omlaag. Onder de tafelspiegel zat een laatje. Er zat geen knop of handvat aan, maar ze kon de groef van het een in het ander zien zitten, en toen ze tegen het hout drukte, gaf het mee en ging er een verborgen sluiting los. Het laatje sprong naar voren en onthulde een ondiep bakje met twee amuletten van glas of lichte steen. Het ene was in leer gevat, het andere in dun koperdraad.

Versterkers.

Ze kon de symbolen die in de randen gekrast stonden niet lezen, maar ze wist wat het waren. Talismans die waren gemaakt om magie te vangen en aan je te binden.

De meeste mensen konden zich geen magievangers veroorloven en kerfden de bezweringen rechtstreeks in hun huid. Maar merktekens vervaagden, huid verslaptte en bezweringen vergingen na een tijdje als rottend fruit, terwijl je een sieraad kon afdoen, inruilen, bijvullen.

Kosika pakte een van de amuletten en vroeg zich af of de versterkers minder of juist meer waard waren nu de wereld weer ontwaakte. Zo noemden mensen de verandering. Alsof de magie al die jaren alleen maar had liggen slapen en de laatste koning, Holland, haar op de een of andere manier had wakker geschud.

Ze had hem nog niet gezien, niet met eigen ogen, maar ze had het oude koningspaar gezien, de bleke tweeling die door de straten reed met donkerrode monden van andermans bloed. Ze had alleen iets van opluchting gevoeld bij het nieuws dat ze dood waren en eerlijk gezegd had ze in het begin ook niet zo veel met de nieuwe koning. Maar Holland bleek anders te zijn. Vlak na zijn troonsbestijging begon de rivier te ontdooien en de mist uit te dunnen, en alles in de stad werd iets lichter, iets warmer. En ineens begon de magie weer te stromen. Niet veel

misschien, maar wel iets, en de mensen hoefden het niet eens aan hun lichaam te binden met littekens of bezweringen.

Haar beste vriend Lark werd op een dag wakker met prikkende handpalmen, zo'n gevoel dat je soms kunt hebben als je been slaapt en dan weer wakker wordt. Een paar dagen later kreeg hij koorts. Het zweet parelde op zijn gezicht en Kosika vond het doodeng om hem zo ziek te zien. Ze probeerde haar angst in te slikken, maar daar kreeg ze buikpijn van en ze had de hele nacht wakker gelegen. Ze dacht dat hij zou sterven en dat ze dan nog eenzamer zou worden. Maar de volgende dag zag hij er alweer prima uit. Hij kwam op haar af rennen, trok haar een steegje in en stak zijn handen uit, die hij tot een kommetje vormde alsof hij er een geheim in had zitten. En toen hij zijn vingers spreidde, hapte Kosika naar adem.

Daar, in zijn handen, zweefde een klein blauw vlammetje.

En Lark was niet de enige. De magie was de laatste maanden opgeschoten als onkruid. Het groeide alleen nooit echt in grote mensen – in elk geval niet in de mensen die het 't liefste wilden. Misschien hadden ze te lang geprobeerd de magie te dwingen te doen wat zij wilden en misschien was ze nu boos.

Het kon Kosika niet schelen of de magie hen oversloeg, zolang ze háár maar wist te vinden.

Dat was niet gebeurd. Nog niet.

Ze zei bij zichzelf dat dat niet erg was. Het was nog maar een paar maanden geleden dat de nieuwe koning op de troon was gekomen en magie had meegebracht. Maar ze lette elke dag goed op haar lichaam, hopen op de een of andere verandering. Ze keek aandachtig naar haar handen en wachtte op een vonk.

Nu stopte Kosika de versterkers in haar zak, naast de suikerklontjes. Ze duwde het geheime laatje dicht en liep naar de voordeur. Haar hand reikte al naar het slot toen er een beetje licht op de houten drempel viel en ze bleef stokstijf staan. Er zat een bezwering op. Ze kon de tekens niet lezen, maar Lark had haar geleerd waar ze op moest letten. Ze keek somber om naar de schoorsteen. Omhoogklimmen was een stuk moeilijker dan omlaag. Maar dat was wel wat ze deed. Ze klom in de haard, trok

haar schoenen weer aan en klauterde omhoog. Tegen de tijd dat Kosika weer op het dak stond, was ze buiten adem en zat ze onder het roet. Ze propte nog een suikerklontje in haar mond, als beloning.

Ze kroop naar de rand van het dak, tuurde omlaag en zag Larks zil-verblonde hoofd. Hij stond met uitgestrekte hand te doen alsof hij amuletten verkocht aan passanten, hoewel het gewoon stenen waren waar nepbezwingen op waren geschilderd en hij eigenlijk alleen maar op de uitkijk stond, voor het geval er iemand thuiskwam terwijl Kosika nog binnen was.

Kosika floot en hij keek vragend omhoog. Ze maakte een x met haar armen, het teken voor een bezwering waar ze niet doorheen kon, en hij wees met een snelle hoofdbeweging naar de hoek. Ze vond het fijn dat ze een taal hadden waar geen woorden voor nodig waren.

Ze liep naar de andere kant van het dak, ging aan de dakgoot hangen, liet zich naar beneden vallen en landde in hurkzit op de keien. Ze kwam overeind en keek om zich heen, maar Lark was er niet. Kosika fronste en liep het steegje in.

Ineens werd ze door twee handen vastgegrepen en in de ruimte tussen twee huizen gesleurd. Ze sribbelde tegen en wilde net in een van de handen bijten toen die haar wegduwde.

‘Alle koningen, Kosika,’ zei Lark, die zijn vingers schudde. ‘Ben je een meisje of een wild beest?’

‘Kan allebei, net wat nodig is,’ kaatste ze terug. Maar hij lachte. Lark had een prachtige lach, die zijn hele gezicht overnam en jou ook aan het lachen maakte. Hij was elf jaar, met het soort slungeligheid dat jongens krijgen als ze opgroeien, en hoewel zijn haar zo licht was als de Sijlt voordat die was ontdood, waren zijn ogen warm en donker, de kleur van natte aarde.

Hij stak een hand naar haar uit en klopte het roet van haar kleren. ‘Nog iets goeds gevonden?’

Kosika haalde de versterkers tevoorschijn. Hij bekeek ze van alle kanten en ze wist dat hij de bezwingen kon lezen. Ze zag meteen dat het een goede vondst was aan de manier waarop hij ze bestudeerde en bij zichzelf knikte.

Ze vertelde Lark niets over de suiker en daar voelde ze zich wel een beetje schuldig over, maar ze bedacht dat hij niet echt van zoetigheid hield, niet zoals zij, en dat het haar beloning was omdat zij het zware werk had gedaan, het werk waarvoor je opgepakt kunt worden. En als ze iets van haar moeder had geleerd, was het wel dat je voor jezelf moest zorgen, want een ander zou het niet doen.

Haar moeder had haar altijd behandeld als een last, een kleine dief die zich in haar huis had genesteld, haar eten opat en in haar bed sliep en haar warmte jatte. Kosika had er lange tijd alles voor gegeven om opgemerkt te worden, om zich gewenst te voelen. Maar toen begonnen er kinderen wakker te worden met vuur in hun handen, wind onder hun voeten of water dat op ze af stroomde alsof ze heuvelafwaarts stonden, en toen zag Kosika's moeder haar ineens staan en begon ze haar aandachtig te bestuderen met iets van honger in haar blik. Dezer dagen deed ze haar best om uit de buurt te blijven.

Lark stak de amuletten in zijn zak – ze wist dat hij haar de helft zou geven van wat hij ervoor kreeg, want dat deed hij altijd. Ze waren een team. Hij woelde door haar onbestemde haar en ze deed net alsof ze dat niet fijn vond, het gewicht van zijn hand op haar hoofd. Ze had geen grote broer, maar bij hem kreeg ze het gevoel dat ze er wel een had. Toen gaf hij haar een zacht duwtje en ze gingen uiteen, Lark naar de hemel wist waar en Kosika naar huis.

Ze vertraagde haar pas toen het huis in zicht kwam.

Het was klein en smal, als een boek op een plank, ingeklemd tussen twee andere aan een straat die nauwelijks breed genoeg was voor een kar, laat staan een koets. Maar er stond wel degelijk een koets en er stond een klein mannetje bij de voordeur. De vreemde klopte niet aan, hij stond daar alleen maar te roken, met een pluim dunne witte rook om zijn hoofd. Zijn huid was overdekt met tatoeages van het soort dat grote mensen gebruikten om magie aan zich te binden. Hij had er zelfs nog meer dan haar moeder. De tekens liepen over zijn handen en zijn arm, verdwenen onder zijn hemd en kwamen bij zijn keel weer tevoorschijn. Ze vroeg zich af of dat betekende dat hij sterk was of juist zwak.

Het leek wel of de man haar gedachten kon voelen, want zijn hoofd

draaide naar Kosika toe en ze dook weg in de schaduw van het dichtstbijzijnde steegje. Ze liep achterom en klom op de kratten onder het raam. Ze schoof het kozijn omhoog, hoewel het erg zwaar ging en ze altijd bang was dat het elk moment weer omlaag kon vallen en haar hoofd eraf zou hakken als ze door het raam klom. Maar dat gebeurde niet. Ze klauterde over de vensterbank, landde op de vloer en hield haar adem in.

Ze hoorde stemmen in de keuken.

Een van de stemmen was van haar moeder, maar de andere kende ze niet. Ze hoorde nog een geluid, een metalig gerinkel. Kosika sloop de gang door, gluurde om de deurpost en zag haar moeder aan tafel zitten met een man. Kosika's moeder zag eruit zoals altijd, vermoeid en mager, als een gedroogde vrucht waar alle zachtheid uit was gezogen.

Maar die man had ze nooit eerder gezien. Hij was zo pezig, alsof hij helemaal uit kraakbeen bestond, en zijn haar zat in een staart gebonden, uit zijn gezicht. Een zwarte tatoeage die eruitzag als knopen in een touw liep over de botjes in zijn linkerhand, die boven een stapel munten hing.

Hij tilde er een paar op en liet ze een voor een weer op het stapeltje vallen. Dat was het geluid dat ze had gehoord.

Rinkel, rinkel, rinkel.

Rinkel, rinkel, rinkel.

Rinkel, rinkel, rinkel.

‘Kosika.’

Ze sprong op, verschrikt door haar moeders stem, en haar vriendelijke toon.

‘Kom eens hier,’ zei haar moeder, en ze stak haar hand uit. Al haar vingers en haar pols waren omcirkeld door zwarte brandmerken en Kosika weerstond de neiging om terug te deinzen, omdat ze haar moeder niet boos wilde maken. Ze deed een voorzichtige stap naar voren en haar moeder glimlachte. Toen had Kosika meteen beter moeten weten en buiten haar bereik moeten blijven, maar ze zette nog een langzaam stapje naar de tafel toe.

‘Doe niet zo onbeleefd,’ snauwde haar moeder, en daar was in elk geval weer dat toontje dat ze zo goed kende. ‘Haar magie is nog niet op-

gekomen,' zei haar moeder tegen de man, 'maar dat komt nog wel. Het is een sterk kind.'

Kosika glimlachte bij die woorden. Haar moeder zei niet zo vaak lieve dingen.

De man glimlachte ook. En toen schoot hij op haar af. Niet met zijn hele lichaam, alleen met zijn getatoeëerde hand. Het ene moment hing die nog boven de munten en het volgende moment zat hij om haar pols en trok hij haar naar de tafel toe. Kosika struikelde, maar hij liet haar niet los. Hij draaide haar handpalm omhoog en ontblootte de onderkant van haar onderarm, de blauwe aderen op haar pols.

'Hmm,' zei hij. 'Beetje bleek.'

Zijn stem klonk verkeerd, alsof er stenen in zijn keel zaten, en zijn hand voelde aan als een handboei, zwaar en koud om haar pols. Ze probeerde zich los te rukken, maar hij verstevigde alleen maar zijn greep.

'D'r zit wel pit in,' zei hij, en de angst sloeg Kosika om het hart, want haar moeder zat alleen maar toe te kijken. Ze keek alleen niet naar Kosika. Haar blik was op de munten gericht en Kosika wilde hier niet meer zijn. Want ze wist wie deze man was.

Of in elk geval wát hij was.

Lark had haar gewaarschuwd voor mannen en vrouwen als hij. Verzamelaars die niet in voorwerpen handelden, maar in mensen, iedereen met een greintje magie in zijn aderen.

Kosika zou willen dat ze magie had, zodat ze die man in brand kon steken, hem weg kon jagen, zorgen dat hij haar losliet. Ze had geen krachten, maar ze wist in elk geval nog wel wat Lark haar had verteld, namelijk waar je een man moest slaan om hem pijn te doen, dus ze gooide zich uit alle macht achteruit, zodat de vreemde moest gaan staan, en schopte hem toen heel hard, zo hard ze maar kon, pal tussen zijn benen.

De man maakte een geluid als een blaasbalg, alle lucht kwam sissend uit zijn longen en de hand om haar pols kwam los. Hij viel tegen de tafel en gooide de stapel munten om, terwijl zij op de deur af vloog.

Haar moeder probeerde haar in het voorbijgaan te grijpen, maar haar ledematen waren te traag, haar lichaam opgebrand van al die jaren van gestolen magie, en Kosika was de deur al uit voordat ze aan de andere

man dacht, en de koets. Hij kwam op haar af in een krans van rook, maar ze dook onder de cirkel van zijn armen door en rende de smalle straat door.

Kosika wist niet wat ze zouden doen als ze haar te pakken kregen.

Dat maakte ook niet uit.

Zo ver zou ze het niet laten komen.

Zij waren groot, maar zij was snel, en misschien kenden ze deze straten wel, maar zij kende de steegjes, de trappen, alle negen muren en de krapste doorgangen ter wereld, waar zelfs Lark niet meer doorheen paste. Haar benen begonnen pijn te doen en haar longen brandden, maar Kosika bleef rennen, zigzaggend tussen marktstalletjes en winkels, tot de gebouwen voor haar ogen schemerden en het oplopende straatje overging in traptreden en uitkwam in het Zilverwoud.

En zelfs toen hield ze geen halt.

De andere kinderen zouden nooit het woud in gaan. Ze zeiden dat het dood was, dat het er spookte, dat er gezichten in de bomen zaten, ogen die toekeken vanuit de afbladderende grijze schors van de stammen. Maar Kosika was niet bang, of in elk geval niet zo bang voor het dode woud als voor die mannen met hun hongerige ogen en handboeihanden. Ze rende de eerste bomen voorbij, zo recht als tralies in een kooi, en rende één rij, twee rijen, drie rijen verder, waarna ze zich tegen een smalle stam drukte.

Ze deed haar ogen dicht, hield haar adem in en probeerde te luisteren of ze iets anders hoorde dan het gebonk van haar hart. Stemmen, of voetstappen. Maar de wereld om haar heen was ineens heel stil en het enige wat ze hoorde was het geruis van de wind door de grotendeels kale takken. Het geritsel van de broze blaadjes.

Langzaam deed ze haar ogen open. Een stuk of tien houten ogen staaarde haar aan vanuit de bomen voor haar. Ze wachtte tot er een zou knipperen, maar dat gebeurde niet.

Kosika had nu wel terug kunnen gaan, maar dat deed ze niet. Ze was de bosrand gepasseerd en dat had haar moed gegeven. Dus ging ze dieper het woud in en bleef lopen tot ze de daken, de straten en het kasteel niet meer kon zien, tot het voelde of ze helemaal niet meer in de stad

was, maar ergens anders. Ergens waar het rustig was. Ergens waar het stil was.

En toen zag ze hem.

De man zat op de grond met zijn rug tegen een boom, zijn benen languit en zijn kin op zijn borst, zo slap als een lappenpop, maar ze hapte naar adem toen ze hem zag, met een geluid dat in het stille woud net zo hard klonk als een knappende tak. Ze sloeg een hand voor haar mond, dook achter de dichtstbijzijnde boom en verwachtte dat de man met een ruk zou opkijken en naar een wapen zou grijpen. Maar hij verroerde zich niet. Hij sliep zeker.

Kosika beet op haar lip.

Ze kon niet weg – het was nog niet veilig om naar huis te gaan – en ze wilde de man op de grond haar rug niet toekeren, voor het geval hij haar probeerde te overrompelen, dus liet ze zich op de grond zakken voor een andere boom en ging er met gekruiste benen tegenaan zitten, zodat ze de slapende vreemde in het oog kon houden. Ze stak een hand in haar zak en haalde het waspapier zakje suiker eruit.

Ze zoog de klontjes op, een voor een, en liet haar blik nu en dan over de man tegen de boom gaan. Ze besloot een van de suikerklontjes voor hem te bewaren, als bedankje omdat hij haar gezelschap hield, maar er ging een uur voorbij en de zon stond nu laag genoeg om langs de takken te schampen, de lucht ging van koel naar koud en de man verroerde zich nog steeds niet.

Ze kreeg ineens een heel naar gevoel

‘Os?’ riep ze, en ze kromp ineen toen het geluid van haar stem de stilte van het Zilverwoud doorbrak. Het woord weerkaatste tegen de harde bomen.

Hallo? Hallo? Hallo?

Kosika stond op en liep naar de man toe. Hij zag er niet zo heel oud uit, maar zijn haar was zilverwit en zijn kleren waren van goede kwaliteit, veel te mooi om op de grond te zitten. Hij had een korte, zilverkleurige mantel aan en zodra ze dichtbij genoeg was, wist ze dat hij niet sliep.

Hij was dood.

Kosika had wel eerder een dode gezien, maar dat was heel anders, met

uitgestrekte ledematen en ingewanden die zich over de keien uitspreidden. Er zat geen bloed op de man onder de boom. Hij zag eruit alsof hij gewoon moe was geworden en had besloten even te gaan zitten om wat uit te rusten, waarna hij nooit meer was opgestaan. Eén arm lag op zijn schoot. De andere hing langs zijn zij. Kosika's blik gleed omlaag naar zijn hand, die op de grond lag. Er zat iets onder zijn vingers.

Ze boog zich eroverheen en zag dat het gras was.

Niet de harde, broze sprietjes die de rest van het Zilverwoud overdekten, maar zachte, verse scheuten, klein en groen, die zich onder hem uitspreidden als een kussen.

Ze liet haar vinger eroverheen glijden en trok haar hand terug toen ze per ongeluk over zijn huid streek. De man was koud. Haar blik viel op zijn korte mantel. Die zag er mooi en warm uit, en ze overwoog hem te pakken, maar ze kon zichzelf er niet toe zetten om hem nog eens aan te raken. Toch wilde ze hem ook niet zo achterlaten. Ze pakte het laatste suikerklontje uit het papieren zakje en legde het in zijn hand. Op dat moment werd de stilte verstoord door een geluid.

Het geschraap van metaal en het gebonk van laarzen.

Kosika sprong op en rende het bos in om zich te verstoppen. Maar ze waren hier niet voor haar. Ze hoorde de stappen vertragen en halt houden, en ze stopte zelf ook en gluurde om een dunne boomstam heen. Vandaar kon ze de man op de grond niet zien, maar wel de soldaten die om hem heen stonden. Het waren er drie en hun zilveren wapenrusting blonk in het schrale licht. Paleiswachters.

Kosika kon niet horen wat ze zeiden, maar ze zag er een knielen en hoorde een rauwe snik uit de keel van een ander komen. Een geluid dat de stilte van het woud versplinterde. Ze kromp ineem, draaide zich om en rende weg.

An aerial photograph of a city, likely Amsterdam, showing a dense network of streets and a prominent winding river. A white rectangular box with a decorative border is centered on the page, containing the title and chapter number.

1

KLOKKEN, SLOTEN
EN OVERDUIDELIJK
GESTOLEN
VOORWERPEN

I

Rood Londen

Nu

Meester Haskin had een waar talent voor het repareren van kapotte dingen.

Dat zei het bordje op zijn winkeldeur ook.

ES HAL VIR, HIS HAL NASVIR, zei het in mooie goudkleurige letters.

EENMAAL KAPOT, SNEL GEMAAKT.

Op het eerste oog was zijn winkel gewijd aan het repareren van klokken, sloten en huishoudelijke snuffjes. Voorwerpen die werkten op simpele magie, de kleine radertjes in het raderwerk van zo veel Londense huizen. En natuurlijk kon meester Haskin ook heus wel een klok repareren, maar dat kon iedereen met een fatsoenlijk oor en wat basale kennis van de taal van bezweringen.

Nee, de meeste klanten die door de zwarte deur van Haskins winkeltje kwamen, brachten vreemdere dingen. Voorwerpen die waren 'geborgen' uit zeeschepen, gestolen in de Londense straten of in het buitenland op de kop getikt. Voorwerpen die kapot arriveerden of kapotgingen tijdens de koop omdat de bezwering was losgerammeld, uiteengerafeld of totaal verwoest.

Mensen brachten van alles naar Haskins winkel. En daar stuitten ze onveranderlijk op zijn leerling.

Ze zat meestal in kleermakerszit op een gammele kruk achter de toon-

bank met een wirwar van bruine krullen als een muts op haar hoofd opgestoken, een slordige bos haar die was opgebonden met touw of gaas, of wat ze zo snel maar kon vinden. Ze kon een jaar of dertien zijn, maar ook drieëntwintig, afhankelijk van het licht. Ze zat als een kind, vloekte als een bootwerker en kleepte zich alsof niemand haar ooit had geleerd hoe dat moest. Ze had smalle, snelle vingers die altijd in beweging waren en scherpe, donkere ogen die heen en weer schoten over een kapot ding dat die dag toevallig in stukken op de toonbank lag, en ze praatte onder het werken, maar alleen tegen het uilenskelet dat vlak naast haar stond.

De uil had geen veren, geen vlees, alleen botten die bij elkaar werden gehouden met zilverdraad. Ze had de vogel *Vares* – Prins – genoemd, naar Kell Maresh, op wie hij niet echt leek, afgezien van zijn twee stenen ogen, waarvan er een blauw was en het andere zwart, en het verwarrende effect dat het beest op mensen had, wat te danken was aan een bezwering die hem er nu en dan toe aanzette om zijn snavel dicht te klappen of zijn kop schuin te houden, waar nietsvermoedende klanten erg van konden schrikken.

En jawel, de vrouw die nu aan de andere kant van de toonbank stond te wachten sprong bijna een meter hoog.

‘O,’ zei ze, met een air alsof ze al haar veren zou opzetten als ze die had gehad. ‘Ik wist niet dat hij leefde.’

‘Strikt genomen,’ zei Haskins leerling, ‘leeft hij ook niet.’ Maar eigenlijk vroeg ze zich regelmatig af waar de grens lag. De bezwering op de uil bootste immers alleen wat basisbewegingen na, maar nu en dan zag ze hem aan een vleugel plukken waar normaliter veren aan zouden zitten of merkte ze dat hij uit het raam staarde met die uitdrukkingloze stenen ogen, en dan zou ze zweren dat hij ergens heel diep over nadacht.

Haskins leerling richtte haar aandacht weer op de wachtende vrouw. Ze pakte een glazen pot onder de toonbank vandaan. Hij was ongeveer zo groot als haar hand, in de vorm van een lantaarn met zes glazen zij-kanten.

‘Alstublieft,’ zei ze, terwijl ze hem voor de vrouw neerzette.

De klant tilde het voorwerp voorzichtig op, bracht het naar haar lip-